

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นักการศึกษาได้เห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักเรียนในระดับต่าง ๆ ว่ามีผลต่อเด็กในการพัฒนาบุคลิกภาพ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ยิ่งกว่านั้น ยังมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ ดังปรากฏในตำรา วารสาร และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ตลอดจนงานวิจัยเป็นจำนวนมาก ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาและนำมาใช้ประโยชน์ในการวิจัยครั้งนี้ด้วย แต่เนื่องจากยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสนใจในกิจกรรมเสริมหลักสูตรในวิชาสังคมศึกษาในระดับฝึกหัดครูโดยตรง เท่าที่ค้นคว้าได้ก็มีงานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเท่านั้น ผู้วิจัยได้เห็นความสำคัญของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรว่ามีผลประโยชน์ต่อผู้เรียน และการจัดกิจกรรมจะได้ผลดีหรือไม่นั้น ก็ต้องอาศัยความสามารถของครู ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญผู้หนึ่งด้วย ดังนั้น การฝึกให้ครูได้มีทักษะต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร จึงมีความสำคัญมาก ผู้วิจัยจึงต้องการจะศึกษาเรื่องการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของสถานศึกษาฝึกหัดครูว่า มีการเตรียมประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมให้แก่บุคคลซึ่งจะได้เป็นครูในอนาคตอย่างไรบ้าง เพื่อจะได้หาทางให้การจัดกิจกรรมได้ผลดียิ่งขึ้นต่อไป

ผลงานเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรในระดับต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่องนี้มีดังต่อไปนี้

ในปี พ.ศ. 2499 สิริมา วรยิ่งยง¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โครงการจัดและดำเนินการสอนวิชาภูมิศาสตร์-ประวัติศาสตร์แผนใหม่" โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะปรับปรุงวิธีการสอนวิชาภูมิศาสตร์-ประวัติศาสตร์ในชั้นมัธยมให้ได้ผลดียิ่งขึ้น การวิจัยใช้วิธีศึกษาคนคว่าจากหนังสือทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้รับ พอสรุปได้ว่า แนว-

¹ สิริมา วรยิ่งยง, "โครงการจัดและดำเนินการสอนวิชาภูมิศาสตร์-ประวัติศาสตร์แผนใหม่" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2499.)

การสอนแผนใหม่ จะช่วยให้การเรียนวิชานิติศาสตร์และประวัติศาสตร์สนุกมากกว่าที่จะช่วยให้นักเรียนเป็นฝ่ายรับฟังครูอธิบายแต่ผู้เดียว ผู้วิจัยได้เน้นความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยเสนอแนะว่า ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นหรือซักถามบ้าง ควรให้นักเรียนได้ค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง และควรจัดให้มีการศึกษานอกสถานที่ โดยครูเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ ซึ่งจะทำให้การสอนแผนใหม่บรรลุผลได้

ในปี พ.ศ. 2506 ทองสุข รัตนทรัพย์² ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดพระนครและธนบุรี" โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะสำรวจถึงการจัดและชนิดของกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นในโรงเรียน ตลอดจนปัญหาความสนใจและทัศนคติ ความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรซึ่งจัดในโรงเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และช่วยให้การสอนของครูมีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วย ผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล 5 แห่ง โรงเรียนราษฎร์ 5 แห่ง ทั้งที่เป็นโรงเรียนชาย หญิง และสหศึกษา ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 500 คน และครู 100 คน นำผลการตอบแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ สรุปผลการวิจัยได้ว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นในโรงเรียนต่าง ๆ มี 2 ประเภท คือ สถานักเรียนและชุมนุมต่าง ๆ และโคพบว่า ผู้บริหารของโรงเรียน ครู นักเรียน และผู้ปกครอง เห็นประโยชน์ของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรว่า มีประโยชน์ในการส่งเสริมความสามัคคี ความรับผิดชอบ ความคิดริเริ่ม ให้ความสนุกสนาน ส่งเสริมให้การเรียนในชั้นดีขึ้น ช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ส่งเสริมความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา และแนวคิดแบบประชาธิปไตย จึงได้ให้ความร่วมมือดี แต่ในการจัดกิจกรรมนี้ก็ยังมีปัญหาอยู่ คือ ครูและนักเรียนขาดความรู้ความเข้าใจในการจัดกิจกรรม ขาดความร่วมมือจากบุคคลอื่น ปัญหาในด้านการเงิน เวลา สถานที่ ขาดการแนะนำและการวางแผนที่ดี ไม่มีกำนันที่ตกลงงานไว้ การดำเนินงานจึงไม่ไคล เพราะไม่ตรงกับความสนใจและความต้องการของนักเรียน

²ทองสุข รัตนทรัพย์, "ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506.)

ในปีเดียวกันนี้ สุนทร โคตรบรรเทา³ ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น" โดยมีความมุ่งหมายที่จะสำรวจการดำเนินงานการจัดกิจกรรม ตลอดจนปัญหา ความสนใจ และทัศนคติต่าง ๆ ของการจัดกิจกรรมซึ่งดำเนินการอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ ทั้งชาย หญิง และสหศึกษา ในพระนครและธนบุรี โดยออกแบบสอบถาม ถามครูจำนวน 72 คน และนักเรียนจำนวน 602 คน จาก 13 โรงเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า กิจกรรมที่จัดขึ้นได้แก่ สถานักเรียน ชุมนุมทางวิชาการต่าง ๆ การศึกษานอกสถานที่ การจัดงานรื่นเริง การอภิปราย โต้เวที การฉายภาพยนตร์ และการจัดนิทรรศการ ซึ่งดำเนินงานโดยคณะกรรมการบริหารของชุมนุม มีอาจารย์เป็นที่ปรึกษาและสมาชิก อุปสรรคของการจัดคือ ครูและนักเรียนไม่ค่อยให้ความสำคัญ การวางระเบียบการต่าง ๆ ไม่รัดกุม ปัญหาในด้านการเงิน อุปกรณ์ สถานที่ และขาดการวางแผนที่ดี

พ.ศ. 2508 จิตรบุญรวม เถาว์วัฒนา⁴ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการสอนวิชาสังคมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" โดยมีความมุ่งหมายที่จะรวบรวมปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการสอนวิชาสังคมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สายสามัญ ได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูและนักเรียนในโรงเรียนราษฎร์ โรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนสาธิต และโรงเรียนในโครงการปรับปรุงของกรมวิสามัญศึกษา ในจังหวัดพระนคร ธนบุรี รวม 20 โรงเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า ปัญหาที่ครูสังคมศึกษาประสบในขณะนั้นได้แก่ วิธีสอนของครูยังไม่มีประสิทธิภาพ โรงเรียนมีอุปกรณ์การสอนน้อยและไม่ทันสมัย ครูไม่มีเวลาเตรียมการสอนเพราะมีการสอนมากเกินไป และนักเรียนไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการสอนที่สำคัญยิ่งก็คือ โรงเรียนหลายแห่งยังไม่มีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ผู้วิจัยจึงได้ให้ข้อ

³ สุนทร โคตรบรรเทา, "การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506.)

⁴ จิตรบุญรวม เถาว์วัฒนา, "การสำรวจปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการสอนวิชาสังคมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508.)

เสนอแนะว่า การจะปรับปรุงให้การสอนวิชาสังคมศึกษามีขึ้นนั้น ควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร วิชาสังคมศึกษาขึ้น โดยให้ทุกฝ่ายร่วมมือกันในการจัดให้มีขึ้นสัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง กิจกรรม ที่ควรจัดให้มีขึ้นคือ การศึกษานอกสถานที่ จัดฉายภาพยนตร์ ภาพนิ่งประกอบการเรียน แสดงละคร เกี่ยวกับวิชานี้ และการเชิญวิทยากรมาบรรยาย และควรจัดให้มีการวัดผลด้วย ซึ่งการจัด กิจกรรมทำนองนี้จะช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาสังคมศึกษาก็ยิ่งขึ้น

จุไรศรี สุทธิศรีสังข์⁵ ก็ได้ทำการวิจัยในปีเดียวกันนี้ เรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่าง กิจกรรมนอกโรงเรียน กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัด พระนคร" วัตถุประสงค์เพื่อหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียน กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นว่าเป็นอย่างไร โดยส่งแบบสอบถามไปยังนักเรียนในจังหวัดพระนคร จำนวน 360 คน จาก 12 โรงเรียน พร้อมทั้งเก็บ คะแนนสอบประจำภาคด้วย นำผลที่ได้มาคิดคะแนนในการร่วมกิจกรรม เพื่อหาค่าสหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนการร่วมกิจกรรมกับคะแนนสอบ ปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่ได้เป็นลบ (-) แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์กันเลย ยกเว้นโรงเรียนรัฐบาล สหศึกษา ที่มี ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ค่า ผลมีค่าเป็นบวก (+) ซึ่งแสดงว่ามีความสัมพันธ์กันบ้าง เล็กน้อย ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ในการที่จะให้กิจกรรมนอกหลักสูตรมีความสัมพันธ์กับ สัมฤทธิ์ผลในการเรียนที่ดีนั้น จะต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย คือจากตัวนักเรียน ครู ผู้ปกครอง รัฐบาล และเอกชน

ในปี พ.ศ. 2509 ชัยนาท นาคบุบผา⁶ ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การศึกษาความ

✓⁵ จุไรศรี สุทธิศรีสังข์, "ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผล ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาวชิราวุธ ศึกษามหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508.)

⁶ ชัยนาท นาคบุบผา, "การศึกษาความสัมพันธ์ของผลการเรียนกับการปฏิบัติหน้าที่ ของกรรมการสภานักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญา บัณฑิต ศึกษามหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509.)

สัมพันธ์ของผลการเรียนกับควรปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการสถานักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนคร ธนบุรี" โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะสำรวจผลการเรียนและหน้าที่การปฏิบัติกิจกรรมของกรรมการสถานักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบเมื่อก่อนและเมื่อเข้ารับตำแหน่งกรรมการสถานักเรียน โดยรวบรวมข้อมูลรายงานการปฏิบัติกิจกรรมและรายงานผลการเรียนของกรรมการสถานักเรียนแต่ละคนจากโรงเรียนต่าง ๆ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2506 - 2508 แล้วหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลการเรียนก่อนกับขณะปฏิบัติกิจกรรมสถานักเรียน และค่าสมการถดถอย เพื่อหาคะแนนค่าสุดของนักเรียนที่จะใช้ทำนายความสำเร็จในการศึกษา ขณะที่เข้ารับตำแหน่งกรรมการสถานักเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.49-0.76 ทั้งนี้ คะแนนผลการเรียนก่อนกับขณะปฏิบัติกิจกรรมของคณะกรรมการสถานักเรียน มีความสัมพันธ์กันมากเมื่อ r มีค่าสูง และมีความสัมพันธ์กันปานกลางในบางโรงเรียนเมื่อ r มีค่าต่ำ ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า โรงเรียนที่จัดตั้งสถานักเรียนขึ้นนั้นควรได้มีการเตรียมตัวครู นักเรียน และผู้บริหาร ให้พร้อมก่อน เพื่อจะได้จัดดำเนินการให้ได้ดี ไม่เป็นผลเสียต่อการเรียน

✓ ในปี พ.ศ. 2511 วนี ปัทมลิขิตสกุล⁷ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความสนใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย" วัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัยในด้านที่เกี่ยวกับการเป็นสมาชิกชุมนุม การดำเนินงาน เวลา ความร่วมมือ และความต้องการจากการรวมกิจกรรมเสริมหลักสูตร ตลอดจนความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ ผู้ที่สมควรจัดกิจกรรม ผลงานของชุมนุมที่ทำไปแล้ว รวมทั้งข้อเสนอแนะต่าง ๆ โดยสุ่มตัวอย่างนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 5 จำนวนชั้นละ 120 คน รวม 600 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ครู อาจารย์ นักเรียน และผู้ปกครองให้ความร่วมมือที่พอสมควร

⁷วนี ปัทมลิขิตสกุล, "การสำรวจความสนใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511.)

นักเรียนส่วนมากจะสมัครเข้าเป็นสมาชิกในชุมนุมต่าง ๆ เหอมละหนึ่งชุมนุม และจะร่วมกันจัดกิจกรรมในเวลาหลังเลิกเรียน ในหนึ่งสัปดาห์จะจัดกิจกรรม 2 ครั้ง

บุษวีวัลย์ วนิชจินดา⁸ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษา กับผลสำเร็จในการเรียนวิชาสังคมศึกษาในชั้นมัธยม" ในปี พ.ศ. 2513 เพื่อศึกษาถึงการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสังคมศึกษาในชั้นมัธยม และหาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชานี้กับผลการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร ได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนสังคมศึกษาจำนวน 30 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 - 3 จากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ จำนวน 8 โรงเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า กิจกรรมที่ครูนิยมจัดคือ การให้นักเรียนติดตามความเคลื่อนไหวประจำวันจากหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ จัดทำป้ายประกาศ ป้ายนิเทศเกี่ยวกับวิชาสังคมศึกษาและข่าวสำคัญ การเชิญวิทยากรมาบรรยาย การพานักเรียนไปศึกษานอกสถานที่ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างกรเข้ารวมกิจกรรมกับผลการเรียนวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนแสดงว่า การรวมกิจกรรมมีผลต่อการเรียนวิชานี้มาก ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ผู้บริหาร ครู นักเรียน และผู้ปกครอง ควรให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรม เพื่อให้การจัดกิจกรรมมีประสิทธิภาพขึ้น และมีผลต่อการเรียนของนักเรียน นอกจากนี้ ยังได้ให้ข้อเสนอแนะแก่สถาบันฝึกหัดครูในฐานะที่เป็นผู้ผลิตครูในสาขาวิชาต่าง ๆ ว่า ควรจัดกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ ให้นักศึกษาฝึกหัดครูได้เห็น และทบทวนปฏิบัติกัน เพื่อจะได้นำไปเป็นตัวอย่างในการปฏิบัติเมื่อจบการศึกษา และควรแทรกวิธีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาต่าง ๆ ไว้ในวิชาเฉพาะ เพื่อให้นักศึกษาเกิดความรู้อารมณ์ และเป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อไป

⁸บุษวีวัลย์ วนิชจินดา, "ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษา กับผลสำเร็จในการเรียนวิชาสังคมศึกษาในชั้นมัธยม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513.)

✓ ในปีต่อมา พูนศิริ เจริญพันธุ์⁹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสนใจของนักเรียนสตรีศรีสุริโยทัยที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตร" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความสนใจในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักเรียนโรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย จำนวน 390 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า กิจกรรมที่จัดขึ้นมี 2 ประเภท คือ สภานักเรียนและชุมนุมทางวิชาการต่าง ๆ แต่ นักเรียนไม่ให้ความสนใจในการร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรนัก เนื่องจากผู้ที่ริเริ่มจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรคืออาจารย์หัวหน้าสายวิชา มีครูผู้สอนและนักเรียนร่วมกันจัด และมีกิจกรรมในวันหยุดเรียน ซึ่งเป็นวันที่นักเรียนต้องการพักผ่อนและทำกรบ้าน ตลอดจนการวางแผนงานและโครงการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ไม่มีกรวางแผนงาน และระเหียบช้อบังคับที่รัดกุม ✓

ปี พ.ศ. 2515 อัมพร ศีลารังษี¹⁰ ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ปัญหาการจัดกิจกรรมในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนสาธิต" โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาถึงการดำเนินงาน ประเภทกิจกรรม รวมทั้งการร่วมกิจกรรมสังคมศึกษาของครูและนักเรียน และเปรียบเทียบความแตกต่างในค่านิยมความคิดเห็นของครูและนักเรียนที่มีต่อการดำเนินงานกิจกรรมสังคมศึกษา ได้ส่งแบบสอบถามไปยังครูสังคมศึกษาจำนวน 23 คน และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนสาธิต 4 แห่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 600 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ทุก ๆ ฝ่ายให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมดีพอควร เพราะเห็นความสำคัญและคุณค่าของการร่วมกิจกรรม ครูมีการปรับปรุงการดำเนินงานในระดับปานกลาง มีความพอใจในผลงานของตน แต่ก็ยังต้องการที่จะปรับปรุงให้ดีขึ้น ปัญหาที่สำคัญในการจัดคือมีเวลาน้อยเกินไป ขาดอุปกรณ์ เงิน และสถานที่ในการจัด

⁹พูนศิริ เจริญพันธุ์, "ความสนใจของนักเรียนสตรีศรีสุริโยทัยที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.)

¹⁰อัมพร ศีลารังษี, "ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนสาธิต" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.)

ในปีเดียวกันนี้ ที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ได้มีการวิจัยซึ่งดำเนินการรวมกันเป็นโครงการวิจัย เรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบของค้ประกอบทางคานเศรษฐกิจ การปรับค้ว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศีกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครุทั่วไป 25 แห่ง" คณะผู้วิจัยมี 5 คน ได้ดำเนินการวิจัยอย่างเดียวกัน แต่สถานที่และกลุ่มตัวอย่างประชากรต่างกัน คือ

1. คมเพชร ฉัตรศุภกุล¹¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบของค้ประกอบทางคานเศรษฐกิจ การปรับค้ว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศีกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครุในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" มีวัตถุประสงค์ที่จะศีกษาเปรียบเทียบของค้ประกอบทั้ง 3 ค้านว่าจะมีความแตกต่างกันอย่างไร โดยสุ่มตัวอย่างนักศีกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ 2 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 501 คน เพื่อตอบแบบสอบถาม ผลปรากฏว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีปัญหาทั้ง 3 ค้านมากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

2. จ่านง ผลบุญ¹² ได้สุ่มตัวอย่างจากนักศีกษาวิทยาลัยครุในภาคเหนือ จำนวน 515 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีปัญหาคานเศรษฐกิจและเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่คานการปรับค้วของทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำไม่แตกต่างกัน

¹¹คมเพชร ฉัตรศุภกุล, "การศึกษาเปรียบเทียบของค้ประกอบทางคานเศรษฐกิจ การปรับค้ว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศีกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ของวิทยาลัยครุในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2515.)

¹²จ่านง ผลบุญ, "การศึกษาเปรียบเทียบของค้ประกอบทางคานเศรษฐกิจ การปรับค้ว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศีกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครุในภาคเหนือ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2515.)

3. ชีรศักดิ์ ศรีพรวิสิฐ¹³ ได้สุ่มตัวอย่างนักศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคใต้ จำนวน 507 คน เพื่อตอบแบบสอบถาม ผลปรากฏว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีปัญหาทั้ง 3 ด้านมากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เพศชายมีปัญหาทั้ง 3 ด้านมากกว่าเพศหญิง และเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด

4. ยุพิน นิสัยนต์¹⁴ ได้สุ่มตัวอย่างนักศึกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยครู ในพระนครและธนบุรี จำนวน 543 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มต่ำที่มีอายุ 19 ปี และสูงกว่า มีปัญหาเศรษฐกิจและเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด กลุ่มต่ำที่มีอายุ 17 ปีและต่ำกว่า มีปัญหาการปรับตัวมากที่สุด

5. วนิกา มนต์ไพฑูลย์¹⁵ ได้สุ่มตัวอย่างนักศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคกลาง ยกเว้นวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า นักศึกษาในวิทยาลัยครูที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

¹³ชีรศักดิ์ ศรีพรวิสิฐ, "การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูในภาคใต้" (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2515.)

¹⁴ยุพิน นิสัยนต์, "การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูในพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2515.)

¹⁵วนิกา มนต์ไพฑูลย์, "การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูในภาคกลาง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2515.)

คณะผู้วิจัยได้เสนอแนะให้สถาบันฝึกหัดครูวิเคราะห์กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในวิทยาลัยว่าจะมีส่วนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นหรือต่ำลง เพื่อที่จะได้จัดกิจกรรมให้ได้ผลดียิ่งขึ้นต่อการศึกษานักศึกษาในวิทยาลัยครูต่าง ๆ ต่อไป

ในปี พ.ศ. 2516 จันทรพร พวงเจริญ¹⁶ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษาของวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร" มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาถึง การดำเนินงานจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษา ในด้านวิธีการจัด ประเภทของกิจกรรม การเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา ตลอดจนความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของอาจารย์และนักศึกษา ในการที่จะปรับปรุงการจัดกิจกรรมให้ดีขึ้น ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังอาจารย์สังคมศึกษา จำนวน 51 คน และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา จำนวน 700 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า กิจกรรมที่วิทยาลัยนิยมจัดคือ กิจกรรมทหาววิชา รองลงมาคือกิจกรรมของชุมนุมต่าง ๆ ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า กรมการฝึกหัดครูควรจัดให้มีศึกษานิเทศก์และหนังสือคู่มือการจัดกิจกรรมสังคมศึกษาโดยเฉพาะ และส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมมากขึ้น นอกจากนี้ ผู้บริหารและอาจารย์ควรเข้าใจความมุ่งหมายและความสำคัญ ของกิจกรรมให้ดีขึ้น และพร้อมที่จะสนับสนุนให้การจัดกิจกรรมบรรลุผลยิ่งขึ้น

✓ ในต่างประเทศก็ได้มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร และความสัมพันธระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรหลายท่าน อาทิเช่น

✍ ในปี ค.ศ. 1952 อาร์.ซี. ไมเยอส์¹⁷ (R.C. Myers) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Biographical Factors and Academic Achievement, An Experimental Investigation" โดยศึกษาความสัมพันธ์ของการเข้าร่วมกิจกรรมกับผลการเรียน ปรากฏ

¹⁶จันทรพร พวงเจริญ, "กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษาของวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ แผนกวิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.)

¹⁷R.C. Myers, "Biographical Factors and Academic Achievement, An Experimental Investigation," Educational and Psychological Measurement, Vol. 12 (1952), pp. 415-426.

ว่า นิสิตที่เรียนดีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และเป็นผู้ที่ทำหน้าที่สำคัญ ตลอดจนมีความรับผิดชอบ
ในงานของวิทยาลัยมาก ส่วนนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มักจะเข้าร่วมกิจกรรม และ
มีหน้าที่ในการช่วยงานของวิทยาลัยน้อยกว่าหรือไม่เลย /

ในปี ค.ศ. 1958 เวอร์น ฮาร์มอน เจนเซน¹⁸ (Vern Harmon Jensen) ได้
ทำการวิจัยเรื่อง "An Analysis and Comparison of the Adjustment Problems
of Non Achieving College Students of Low Scholastic Ability and other
Groups of Achieving and Non Achieving Students" โดยมีจุดประสงค์ที่จะ
วิเคราะห์และเปรียบเทียบปัญหาของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ เพื่อที่จะได้
หาทางช่วยให้นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มไม่ต้องเสียเปรียบกัน และจะได้กำหนดนโยบายของวิทยาลัย
ที่เป็นแบบแผนที่ดีขึ้น ตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 458 คน ที่เข้า
เรียนในมหาวิทยาลัย Brigham Young รัฐ Colorado ในภาคเรียนฤดูใบไม้ร่วง ปีการ
ศึกษา 1955-1956 และได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่มตามความสามารถทางสติปัญญา
ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เข้าร่วมกิจกรรมทางค่านิยมธรรม
และวิชาการมากกว่านักศึกษา ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งมีปัญหาทางค่านิยมใน
มหาวิทยาลัยมากกว่า ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ทางมหาวิทยาลัยจะต้องให้ความสนใจใน
ปัญหาที่เกิดขึ้น และควรแก้ไขนโยบายต่าง ๆ และจะต้องปรับปรุงโปรแกรมต่าง ๆ และการให้
บริการที่ดีขึ้นด้วย

¹⁸Vern Harmon Jensen, "An Analysis and Comparison of the
Adjustment Problems of Non Achieving College Students of Low
Scholastic Ability and Other Groups of Achieving and Non Achieving
Students," Dissertation Abstracts, Vol. 19, No. 1 (1958), pp. 70-71.

ในปี ค.ศ. 1959 จอห์น ฮาโรลด์ สกิลแมน¹⁹ (John Harold Skillman) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "A Study of The Relationship between Participation in Various Types of Extra Class Activities and Academic Performance in Three Private Japanese Secondary School" วัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีการควบคุมองค์ประกอบทางสถิติปัญหา กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นปีที่ 3 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นโรงเรียนราษฎร์ของประเทศญี่ปุ่น 3 โรงเรียน เป็นโรงเรียนชาย หญิง และสหศึกษา ได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียน 123 คน พวกที่ไม่เข้าร่วมเลย 94 คน และนักเรียนอีก 97 คน (194 คน) โดยจัดให้กลุ่มตัวอย่างต่าง ๆ มีระดับสติปัญญา อายุ จำนวนปีที่ศึกษา และฐานะของครอบครัวที่อยู่ในระดับเดียวกัน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนสอบกับชุดทดลองที่เข้าร่วมและไม่เข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียน และได้ตั้งสมมติฐานขึ้น 4 ข้อ ผลการวิจัยปรากฏว่า กิจกรรมที่จัดขึ้นมีอยู่ 4 ชนิดคือ สถานักเรียน ชุมนุมทางการศึกษา ชุมนุมหนังสือพิมพ์ ละคร คนตรี และชุมนุมผู้สนใจสิ่งพิเศษต่าง ๆ ผลของการวิเคราะห์สรุปได้คือ

1. สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า ผลสำเร็จทางการศึกษาของผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนเพียง 1 อย่าง มีนัยสำคัญสูงกว่าผู้ที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม คะแนนเฉลี่ยของผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมกับผู้ที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 5 %
2. สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า ผลการศึกษาของผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมทั้ง 4 อย่าง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ตามชนิดของกิจกรรมที่นักเรียนกระทำที่ระดับความเชื่อมั่น 5%

¹⁹John Harold Skillman, "A Study of The Relationship between Participation in Various Types of Extra Class Activities and Academic Performance in Three Private Japanese Secondary School," Dissertation Abstracts, Vol. XIX, No. 8 (1959), p. 1958.

3. ไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 ซึ่งตั้งไว้ว่า คะแนนเฉลี่ยของผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมโดยมุ่งหวังว่าจะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น กับคะแนนเฉลี่ยของผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมโดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายทางการเรียนเพียงเล็กน้อยนั้น ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 5 %

4. สนับสนุนสมมติฐานข้อ 4 คือ ผลการเรียนของผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียน จะสูงกว่าคะแนนของผู้ที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรม แต่มีความแตกต่างกันในคะแนนเฉลี่ยคือไม่มีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 5 %

ในปีเดียวกันนี้ จอห์น เอลตัน ลักซ์²⁰ (John Elton Lux) - ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Teaching Methods and Activities Used by Social Studies Teachers Rated as Superior by Their Administrators" มีจุดประสงค์ที่จะศึกษาวิธีสอนและกิจกรรมของครูสังคมศึกษาที่จัดว่าสอนดี ในโรงเรียนมัธยมของรัฐ Nebraska โดยได้ผู้บริหารของโรงเรียนมัธยมที่มีนักเรียนมากกว่า 150 คนขึ้นไป เป็นผู้เสนอรายชื่อครูสอนสังคมศึกษาที่ตนเห็นว่าสอนดี แก่ผู้วิจัย เพื่อจะได้ส่งแบบสอบถามไปให้ครูที่สอนดีเหล่านั้นตอบ ได้ส่งแบบสอบถามไป 146 ชุด ได้รับคืน 114 ชุด และได้สัมภาษณ์ครูอีก 55 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า มีการใช้วิธีสอนและกิจกรรมแบบต่าง ๆ ในการสอนวิชาสังคมศึกษา และใช้วิธีสอนที่แตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับครู นักเรียน และสภาพของห้องเรียน ครูให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนและกำหนดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อช่วยให้การเรียนดีขึ้น กิจกรรมที่จัดกันมากในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คือ การค้นคว้านอกห้องเรียนแล้วรายงานปากเปล่า อภิปราย โต้เถียง สำนวนจ บรรยาย ตอบคำถาม ถกปัญหาประจำวัน และอภิปรายปัญหา เหตุการณ์ปัจจุบัน ส่วนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น มักจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการเล่นละคร ทำแผนที่ แผนภูมิ จดนิทรรศการ คุลีลัมสคริป รูปภาพ และอ่านหนังสือประกอบ ข้อสอบที่ใช้วัด

²⁰John Elton Lux, "Teaching Methods and Activities Used by Social Studies Teachers Rated As Superior by Their Administrators," Dissertation Abstracts, Vol. XX, No. 2 (1959), p. 604.

ผลนั้นใช้ทั้งอศนัยและปรนัย ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ครูควรจัดให้มีกิจกรรมมากขึ้นและควรทำเสมอ ๆ ผู้ที่จะเป็นครูสอนสังคมศึกษาในอนาคต ควรศึกษาวิธีสอนและกิจกรรมที่ได้รับยกย่องว่าดี และควรมีโอกาสสังเกตการสอนและเยี่ยมครูสังคมศึกษาที่สอนดีด้วย เพื่อจะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน

โรเบิร์ต ดี. ฮัมฟรีย์²¹ (Robert D. Humphrey) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "The Relationship of Participation in-out-of School Activities to School Achievement" ตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็นนักเรียนชายหญิงจำนวน 600 คน รวมทั้งผู้ปกครอง ครู และเจ้าของโรงเรียน นักเรียนที่เลือกศึกษาอยู่ในเกรด 5 จาก 8 โรงเรียน และมีฐานะทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกัน ใช้วิธีสังเกตแบบสอบถามและสัมภาษณ์ ผลการวิจัยปรากฏว่า กิจกรรมนอกห้องเรียนที่จัดกันมาก คือ กิจกรรมด้านสังคม การท่องเที่ยว กิจกรรมด้านศิลปะ การอ่าน การทำอาหารบ้าน การร้องเพลง การทำงานนอกบ้าน งานฝีมือ กิจกรรมด้านศาสนา วิทยุโทรทัศน์และภาพยนตร์ซึ่งเด็กมีความสนใจมาก และนักเรียนชายมักชอบรวมกลุ่มกิจกรรมมากกว่านักเรียนหญิง เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางหรือสูง จะเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนมากกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงใช้เวลาว่างในการรวมกิจกรรมนอกโรงเรียนมาก ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้าน การอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ กับกิจกรรมนอกโรงเรียนมีค่าเป็นบวก แต่ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาอื่น ๆ ยกเว้นภาษาอังกฤษ กับการดูวิทยุโทรทัศน์มีค่าเป็นลบ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมักมาจากพวกที่มีฐานะเศรษฐกิจปานกลางและสูง

²¹Robert D. Humphrey, "The Relationship of Participation in-out-of School Activities to School Achievement," Thesis Abstract, Series No. 16. School of Education, Indiana University, (1960), pp. 125-135.

ในปี ค.ศ. 1966 ฟลอยด์ แฮร์ริสัน สตีเยร์วอลท์²² (Floyd Harrison Stierwalt) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "A Study of The Relationship of Involvement in School Activities to the Academic Achievement of Junior High Students," โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมในโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 365 คน ที่ศึกษาในโรงเรียนมัธยม 11 แห่งในเมือง Oklahoma ซึ่งมีสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน ใช้แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลของ California กับนักเรียนที่เข้าเรียนในภาคแรก ระดับเกรด 2 ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนของนักเรียนมีความแตกต่างกันระหว่างก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรม ชนิดของกิจกรรมซึ่งนักเรียนมีส่วนร่วมไม่ปรากฏว่ามีผลสำคัญต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียน แต่เมื่อเปรียบเทียบฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม จะพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมและไม่เข้าร่วมกิจกรรมมีความแตกต่างกันมาก

ในปี ค.ศ. 1971 โรเบิร์ต ออริเจิน กิลบอลท์²³ (Robert Origeine Guilbault) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "A Comparison of Student Activity Programs in Three Types of Connecticut Middle Schools" มีจุดประสงค์ที่จะเปรียบเทียบการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรซึ่งเป็นโปรแกรมกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียน 3 ระดับ เพื่อ

²²Floyd Harrison Stierwalt, "A Study of the Relationship of Involvement in School Activities to the Academic Achievement of Junior High Students," Dissertation Abstracts, Vol. 27, No. 12 (1967), p. 4057-A.

²³Robert Origeine Guilbault, "A Comparison of Student Activity Programs in Three Types of Connecticut Middle Schools," Dissertation Abstracts International, Vol. 32, No. 1 (1971), p. 305 A.

เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมสำหรับนักเรียนระดับ 6 - 7 - 8 ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น และศึกษาประเภทของกิจกรรมและความร่วมมือในกิจกรรมต่าง ๆ ว่าเป็นที่นิยมและได้รับการยอมรับแค่ไหน ตลอดจนศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและนักเรียน เกี่ยวกับการมองเห็นความสำคัญของการรวมกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อจะได้นำผลการวิจัยไปปรับปรุงกิจกรรมให้เหมาะสมกับนักเรียนทั้ง 3 ระดับให้มากที่สุด ผู้วิจัยได้เลือกโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาใน Connecticut Middle Schools จำนวน 45 โรงเรียน แบ่งเป็นเกรด 6 - 7 - 8, เกรด 7 - 8 และ เกรด 7 - 8 - 9 ชั้นละ 15 โรงเรียน ได้สอบถามผู้บริหารโรงเรียน 45 คน นักเรียน 400 คน โดยการสัมภาษณ์ และคัดเลือกข้อมูลจากเอกสารและวิทยานิพนธ์อื่น ๆ การทดสอบความแปรปรวนใช้ค่า Chi-Square ผลการวิจัยพบว่า มีกิจกรรมไม่กี่ประเภทที่นักเรียนส่วนใหญ่เข้าร่วม ความแตกต่างด้านตัวเด็กพบว่า ในระดับเกรด 6-7-8 และ 7-8-9 มีความสนใจด้านการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียนน้อยกว่าเด็กในระดับเกรด 7-8 ส่วนเด็กในระดับเกรด 6-7-8 สนใจเข้าร่วมกิจกรรมที่ตนเห็นว่าสนุกมากกว่าเด็กในระดับเกรดอื่น ๆ ที่นำมาเปรียบเทียบในการวิจัย

✓ นอกจากงานวิจัยต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ยังมีหนังสืออื่น ๆ ที่เขียนเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และกิจกรรมเสริมหลักสูตรอีกมาก พอจะสรุปได้ดังนี้ คือ

✓ สุภรณ์ ศรีพหล²⁴ ได้กล่าวถึงคุณค่าของกิจกรรมไว้ว่า

1. กิจกรรมช่วยส่งเสริมให้เด็กได้ทำงานร่วมกัน
2. ช่วยส่งเสริมความเป็นพลเมืองดี
3. ส่งเสริมลักษณะของความเป็นผู้นำ
4. ช่วยให้เด็กได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
5. ช่วยสร้างลักษณะนิสัยที่ดีให้แก่เด็ก

²⁴สุภรณ์ ศรีพหล, การบริหารการศึกษา (พระนคร: โรงพิมพ์มิ่งมงคลการพิมพ์, 2503), หน้า 180-181.

ริชาร์ด พี. วอห์น²⁵ (Richard P. Vaughan) ได้สรุปผลการศึกษาของเขาว่า นักศึกษาที่ไม่ประสบความสำเร็จในการศึกษา มักจะมีความแตกต่างจากกลุ่มที่เรียนสำเร็จในด้านต่าง ๆ คือ มีการแสดงออกมากเกินไปหรือหมกมุ่นกับกิจกรรมมากเกินไป และไม่คอยมีความรับผิดชอบต่องาน

เฮนรี อี. การ์เรท²⁶ (Henry E. Garrett) ได้กล่าวถึงระดับสติปัญญาและผลสำเร็จในเรื่องการเรียนไว้ว่า "นักเรียนที่ฉลาดเฉลียวมากนั้น ไม่นั่นกว่าจะประสบความสำเร็จในการเรียนเสมอไป อาจมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนอกเหนือไปจากสติปัญญาก็ได้"

โรเบิร์ต เอ็ม. คัมบลิท ทราเวอร์ส²⁷ (Robert M.W. Travers) กล่าวว่า "การหาทางให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น จำเป็นต้องนำเอาปัจจัยอื่น ๆ ที่นอกเหนือไปจากด้านการเรียนของเด็กมาประกอบเพื่อพิจารณาด้วย ซึ่งจะทำให้เราเข้าถึงปัญหาของตัวเด็ก เพื่อจะได้ออกแนวทางในการแก้ปัญหาให้ถูกต้อง ซึ่งอาจจะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กดีขึ้น อันจะเป็นผลดีต่อคุณภาพของการผลิตครู"

เออร์เนสต์ อาร์. ฮิลการ์ด²⁸ (Ernest R. Hilgard) ได้กล่าวถึงข้อสรุปของ

²⁵Richard P. Vaughan, "Academic Achievement, Ability and the MMPI Scales," The Personal and Guidance Journal, Vol. 46 (1967), pp. 156-159.

²⁶Henry E. Garrett, Great Experiments in Psychology (New York: Appleton-Century-Crofts, 1951), p. 240.

²⁷Robert M.W. Travers, Educational Measurement (New York: The Macmillan Company, 1955), p. 396.

²⁸Ernest R. Hilgard, Theories of Learning (New York: Appleton-Century-Crofts, Inc., 1956), p. 328.

จอห์น ดีวีย์ (John Dewey) ในด้านจิตวิทยาการเรียนรู้ว่า "สังคมเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ โดยที่ค่านิยมของสังคมนั้นเป็นค่านิยมแบบประชาธิปไตย และการปะทะสังสรรค์กันในสังคมของคนนั้น ก็จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ ดังนั้น การที่นักเรียนทำงานร่วมกัน ได้มีโอกาสแสดงออกซึ่งความสามารถของตน ได้เข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้น ก็จะเป็นทางหนึ่งที่จะทำให้นักเรียนได้รับความรู้เพิ่มขึ้นด้วย"

✓ ลีแลนค สมิท²⁹ (Leland Smith) ได้กล่าวว่า "เด็กที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ มากกว่า มีงานอดิเรกทำมากกว่า และมีความสนใจงานของสังคมมากกว่า กลุ่มเด็กที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งมักจะสนใจในการกีฬา การได้ประกาศนียบัตร และเพศตรงข้ามมากกว่า"

✓ พินเตอร์ และ ไรอัน³⁰ (Pinter and Ryan) กล่าวว่า "ปัจจัยที่แสดงถึงการเรียนรู้มี 3 ประการ คือ กิจกรรมของผู้เรียน สิ่งแวดล้อม และการตอบสนอง และได้เห็นว่า กิจกรรมเป็นสิ่งที่นำมาเราให้ผู้เรียนตอบสนอง ซึ่งนับว่ามีความสำคัญในการจัดการศึกษาเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทุกด้าน"

✓ ²⁹Leland Smith, "Significant Differences between High-Ability Achieving and Non-Achieving College Freshman as Revealed by Interview Data," The Journal of Educational Research, Vol, 59, No. 1 (1965), pp. 10-12.

³⁰Rudolf Pinter and John J. Ryan, Educational Psychology (New York: Banners and Noble, Inc., 1957), pp. 61-62.